

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 14 marca 2022 r.

DIH-3.707.11.2022.MB

DECYZJA DIH - III/40/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji 150/2021 Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (nr akt kontroli: WN.8361.335.2021) z dnia 3 grudnia 2021 r. na mocy której przedsiębiorcy PASMANTERIA KRAKOWSKA WIESŁAW STRÓZIK SPÓŁKA JAWNA z siedzibą w Krakowie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), co wyraziło się nieumieszczeniem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji określonych w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 11 i 25 października 2021 r. inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Małopolskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr WN.8361.335.2021 z 8 października 2021 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie, mieszczącym się przy ..., należącym do ... (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”),

skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 14 września 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm. - zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”). Zawiadomienie doręczono stronie 17 września 2021 r.

Kontrolę w dniach 11 i 25 października 2021 przeprowadzono w obecności współnika ...

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Małopolskiego WIIH ustalili, że kontrolowany przedsiębiorca prowadzi sprzedaż sprzętów elektrycznych pełniąc rolę dystrybutora w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Stwierdzono, że wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, przedsiębiorca nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie obowiązków dystrybutorów określonych w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, tj.:

- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w przypadku dostarczenia nabywcy sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, jeżeli prowadzi jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie umieścił w widocznym miejscu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 25 października 2021 r. nr WN.8361.355.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Małopolski WIIH pismem z 5 listopada 2021 r., poinformował przedsiębiorcę... , o wszczęciu postępowania administracyjnego z art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu nieumieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji wymaganych zapisami ww. ustawy, w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, co narusza art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Jednocześnie poinformowano stronę, że zgodnie z art. 10 Kpa stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. do składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

Przedsiębiorca pismem z 18 listopada 2021 r. wniósł o odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej w oparciu o art. 189f § 1 pkt 1 Kpa z uwagi na to, że przesłanki tego przepisu zostały spełnione, tj. zaprzestał on naruszeń, a ich waga, w jego ocenie, jest znikoma. W uzasadnieniu strona wskazała, że wymagane informacje zostały przypadkowo usunięte podczas remontu i nie było to jej celowym działaniem. Poinformowała, że sklep był w ciągu ostatniego roku wielokrotnie zamykany z uwagi na pandemię koronawirusa i wprowadzane czasowe zakazy handlu. Ponadto podkreśliła, że klienci są informowani przez pracowników o możliwości oddania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a ... podpisała umowę z firmą zajmującą się odbiorem odpadów i sprzętu elektronicznego i uiszcza wszelkie opłaty związane z segregacją i recyklingiem odpadów.

W dniu 3 grudnia 2021 r. Małopolski WIIH wydał na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 i art. 91 pkt 26 lit. c w związku z art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa, decyzję 150/2021, na mocy której przedsiębiorcy ... wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie, co wyraziło się nieumieszczeniem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji określonych w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego

W dniu 11 stycznia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o uchylenie przedmiotowej decyzji i umorzenie postępowania. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- 1) art. 8 § 1 Kpa w związku z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, przejawiające się błędnym przyjęciem, że waga naruszenia obowiązku przez przedsiębiorcę nie była znikoma, oraz że przedsiębiorca nie zaprzestał naruszenia prawa w sytuacji, gdy swym zachowaniem rektyfikował znikome naruszenie ciążącego na nim obowiązku, zaś organ winien odstąpić od wymierzenia kary administracyjnej dodatkowo kierując się zasadą zwiększenia zaufania do władzy publicznej;
- 2) art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie, przejawiające się nieuprawnionym przyjęciem, że przedsiębiorca nie dochował należytej staranności, zaś naruszenie ciążącego na nim obowiązku było zawinione, gdy

w rzeczywistości naruszenie było niezawinione, a przedsiębiorca dochował należytej staranności, a w tej sytuacji organ winien umorzyć prowadzone postępowanie;

- 3) art. 80 Kpa w związku z art. 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie przez organ administracji wyraźnego wskazania w treści uzasadnienia decyzji, jakie fakty w niniejszej sprawie uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody, a także zaniechanie wypowiedzenia się przez organ administracji co do oceny przedłożonych przez skarżących w postępowaniu dowodowym dokumentów oraz oświadczeń, w szczególności złożonych w piśmie odwoławczego się z dnia 18 listopada 2021 r.;
- 4) art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa poprzez brak wyczerpującego rozpatrzenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażający się brakiem wypowiedzi organu co do przedłożonych przez odwoławczego się dowodów – oświadczeń – a odnoszących się bezpośrednio do mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności związanych z wykonywaniem przez przedsiębiorcę obowiązku wynikającego z ustawy o zużytych sprzęcie, co w konsekwencji doprowadziło do braku odniesienia się organu co do wyżej wymienionych kwestii w treści uzasadnienia, a finalnie do przyjęcia błędnej – niepełnej – podstawy prawnej swojej decyzji.

Pismem z 4 lutego 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę ... o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr 150/2021 Małopolskiego WIIH z 3 grudnia 2021 r. (nr akt: WN.8361.335.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie określa, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą

środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Małopolskiego WIIH stanowiły podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie, ponieważ przedsiębiorca ... , nie wykonał ciążących na nim obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, tj.:

- nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie,
- nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Tym samym działania Małopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W odwołaniu strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa poprzez brak wyczerpującego rozpatrzenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażający się brakiem wypowiedzi organu co do przedłożonych przez odwołującego się dowodów – oświadczeń – a odnoszących się bezpośrednio do mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności związanych z wykonywaniem przez przedsiębiorcę obowiązku wynikającego z ustawy o zużytych sprzęcie, co w konsekwencji doprowadziło do braku odniesienia się organu co do wyżej wymienionych kwestii w treści uzasadnienia, a finalnie do przyjęcia błędnej – niepełnej – podstawy prawnej swojej decyzji.

Odnosząc się do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Małopolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego, przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa. Analiza akt sprawy wykazała, że Małopolski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli WN.8361.335.2021 wraz z załącznikiem w postaci pisemnego oświadczenia współnika spółki w obecności którego przeprowadzono kontrolę. Organ pierwszej instancji wziął również pod uwagę pismo wyjaśniające strony wraz z wnioskiem o odstąpienie od wymierzenia kary z 18 listopada 2021 r. Z protokołu bezwzględnie wynikało, że w kontrolowanym sklepie w dniu kontroli nie zamieszczono informacji wymaganych przez art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Dokument ten posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec

tę swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Prezes UOKiK wskazuje, że strona nie zgłosiła w trybie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej żadnych uwag do protokołu kontroli. Uwagi nie zostały również zgłoszone w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Dopiero po wszczęciu postępowania przez Małopolskiego WIIH, strona przesłała pismo, w którym wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa ze względu na to, że zaprzestała naruszeń, których wg jej opinii waga jest znikoma.

Małopolski WIIH, mając na uwadze stan prawny i faktyczny, ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie.

Odwołując się od ww. decyzji strona zarzuciła organowi pierwszej instancji pominięcie materiału przedstawionego przez przedsiębiorcę i ustalenie stanu faktycznego jedynie w oparciu o część materiału dowodowego.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, Prezes UOKiK zauważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził, uwzględniając również wyjaśnienia strony przekazane we wniosku z dnia 18 listopada 2021 r. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

W niniejszej sprawie bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała dla konsumenta wymaganych prawem informacji, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, że na skutek przeprowadzonej kontroli strona usunęła nieprawidłowości, bowiem informacji takich nie było w sklepie w dniu rozpoczęcia kontroli.

Kluczowe znaczenie dla niniejszej sprawy, ma fakt że przedmiotowa kontrola została zapowiedziana i w zawiadomieniu określony był jej zakres, tj. przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o użytych sprzęcie. Tym samym argumenty strony, że uczyniła wszystko by uniknąć naruszenia, należy uznać za niezasadne.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji

administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną.

Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: „Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”).

Jednocześnie należy zauważyć, że wymierzona stronie na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie kara była najniższą z możliwych w świetle art. 92 tej ustawy. Zgodnie z art. 92 pkt 6 ww. ustawy kara w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł, a zgodnie z art. 92 pkt 5 w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 kara wynosi od 5.000 zł do 500.000 zł. Wymierzona stronie kara, po zastosowaniu mechanizmu przewidzianego w art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie jest najniższą z możliwych.

Prezes UOKiK przypomina, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.). Zgodnie z art. 22 tej dyrektywy państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Nałożona na stronę, wydaną na podstawie art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ww. ustawy decyzją nr 150/2021 z 3 grudnia 2021 r. (nr akt: WN.8361.335.2021), kara pieniężna w wysokości 5.000 zł spełnia powyższe kryteria.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzut naruszenia przez Małopolski WIIH art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa należy uznać za bezpodstawny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 80 Kpa w związku z art. 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie przez organ administracji wyraźnego wskazania w treści uzasadnienia decyzji, jakie fakty w niniejszej sprawie uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody, a także zaniechanie wypowiedzenia się przez organ administracji co do oceny przedłożonych przez skarżących w postępowaniu dowodowym dokumentów oraz oświadczeń, w szczególności złożonych w piśmie odwoławczego się z dnia 18 listopada 2021 r., Prezes UOKiK stwierdza, iż powyższy zarzut jest niezasadny.

W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie administracyjnym. W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji szczegółowo

przedstawił tok działania w efekcie którego została ona wydana, jak również wskazał w oparciu o jakie dowody. Małopolski WIIH odniósł się również do wniosku stanowiska strony w przedmiocie stwierdzonego naruszenia prawa, oraz jej wniosków, zawartych w piśmie z 18 listopada 2021 r.

Ponadto w odwołaniu od decyzji 150/2021 Małopolskiego WIIH z dnia 3 grudnia 2021 r. przedsiębiorca ... zarzucił naruszenie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez jego błędne zastosowanie w niniejszej sprawie, przejawiające się nieuprawnionym przyjęciem, że przedsiębiorca nie dochował należytej staranności, zaś naruszenie ciążącego na nim obowiązku było zawinione, gdy w rzeczywistości naruszenie było niezawinione, a przedsiębiorca dochował należytej staranności, a w tej sytuacji organ winien umorzyć prowadzone postępowanie.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że wbrew zarzutowi strony, nie wystąpiły przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Z materiału dowodowego wynika, że strona wiedziała o obowiązku umieszczania w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji określonych w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz o punktach zbierania zużytego sprzętu. Zgodnie z twierdzeniem strony, informacje takie znajdowały się wcześniej w placówce, jednak zostały usunięte w czasie remontu i nieumieszczone ponownie aż do czasu kontroli. Strona zatem, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży sprzętu i mając wiedzę odnośnie tego, jakie ciążą na niej obowiązki informacyjne, powinna dochować należytej staranności, aby do naruszenia przepisów nie doszło i po remoncie uwidocznic je ponownie. Biorąc ponadto pod uwagę fakt, iż strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli oraz jej zakresie, to bezsprzecznie mogła się do niej przygotować np. sprawdzając, czy informacje są w placówce uwidocznione, a po stwierdzeniu ich braku – uzupełnić. Takie czynności są całkowicie zależne od woli i działania strony, która jednak nie dochowała należytej staranności i nie uczyniła wszystkiego, czego można od niej rozsądnie oczekiwać by do naruszenia nie doszło. Jak sama strona wskazała informacje zostały usunięte ze względu na remont i ponownie niewidoczne. Tym samym, strona miała wpływ na powstanie naruszenia i nie wystąpiło ono na skutek zdarzeń i okoliczności, których nie mogła przewidzieć. Wobec powyższego niezaprzeczalnie nie wystąpiły przesłanki do umorzenia postępowania w oparciu o art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 8 § 1 Kpa w związku z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, przejawiające się błędnym przyjęciem, że waga naruszenia obowiązku przez przedsiębiorcę nie była znikoma, oraz że przedsiębiorca nie zaprzestał naruszenia prawa w sytuacji, gdy swym zachowaniem rektyfikował znikome naruszenie ciążącego na nim obowiązku, zaś organ winien odstąpić od wymierzenia kary

administracyjnej dodatkowo kierując się zasadą zwiększenia zaufania do władzy publicznej, Prezes UOKiK stwierdza, iż jest on niezasadny.

Organ drugiej instancji zwraca uwagę, że w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Małopolski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

Prezes UOKiK podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole. W momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli podpisanym przez stronę bez uwag, jak również strona sama przyznaje w piśmie z 18 listopada 2021 r. skierowanym do Małopolskiego WIIH, w którym to piśmie strona jako przyczynę braku ww. informacji wskazuje ich przypadkowe usunięcie podczas remontu. Przepisy ww. ustawy wskazują wprost, jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy organ drugiej instancji informuje, iż Małopolski WIIH rozważył możliwość zastawiania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Jednocześnie Prezes UOKiK nie widzi też podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary

pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy i nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Jeszcze raz podkreślić należy, że obowiązkiem przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu jest przestrzegać przepisów dotyczących jego działalności. Przepisy te w sposób jednoznaczny stwierdzają, że to przedsiębiorca odpowiada za nieprawidłowości dotyczące obowiązków jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, aby nie dochodziło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. W tym miejscu jeszcze raz należy podkreślić, że strona pomimo zawiadomienia o zamiarze przeprowadzenia kontroli, w którym określono zakres kontroli nie podjęła żadnych działań, których celem było dostosowanie się do obowiązujących przepisów.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Małopolski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Małopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy..., wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja nr 150/2021 z 3 grudnia 2021 r. (nr akt: WN.8361.335.2021), Małopolskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/